

Jordaanvallei

zondag 18 augustus 2019

De Palestijnen die in de Jordaanvallei leven hebben het bijzonder moeilijk om de eindjes aan elkaar te knopen. De bezetting en de kolonisatie leggen beslag op de grondstoffen (water!) die nodig zijn om hun economie draaiende te houden. In de complexe kaart die Oslo (de akkoorden van 1993 en daarna) heeft gebaard, zijn de Palestijnse gebieden ingedeeld in A, B en C-zones. In de A-gebieden (de stedelijke gebieden) beschikt de Palestijnse Autoriteit over een zekere autonomie met inbegrip van een gewapende politie. Dat neemt niet weg dat Israël kan ingrijpen wanneer het dat nodig acht en uiteindelijk altijd de volledige controle heeft. De B-zones (de relatief dichtbevolkte gebieden rond de steden) zijn als A maar dan zonder politiediensten. 60% van de Westelijke Jordanoever (zone C) staat onder volledige Israëlische militaire controle. Palestijnen hebben er quasi geen rechten, geschillen worden uitgevochten voor een militaire rechtbank die in disputen met kolonisten nagenoeg altijd in het voordeel van die laatsten uitvallen.

In de Jordaanvallei (veel is woestijngebied), leven 70.000 Palestijnen en een paar duizend kolonisten in landbouwkolonies. Daar is amper 6% A of B, al de rest is C-zone: natuurgebied (op die manier is het verboden zone voor herders bv.), militair terrein of landbouwgebied voor kolonisten. Die laatsten pompen al het water op, ook als het historisch afkomstig is van de Palestijnse dorpen.

Oudja is een dorpje ten noorden van Jericho waar het waterdebit van de lokale bron makkelijk 1800 m³ per uur kon bedragen. Sinds Israël er 8 pompen voor watertoevoer naar de kolonies installeerde, staat de kleine rivierbedding in de zomer geregeld droog. De Palestijnse landbouw lijdt daardoor al jaren aan een tekort aan water. Veel Palestijnen zijn zo verplicht om aan een mager loon en in slechte arbeidsomstandigheden te werken in de kolonies. Jonge mensen die studeren trekken er weg. In de zomer wordt het water van de huishoudens van Oudja van het watersysteem afgesloten. Vandaar dat ze grote tonnen op het dak hebben staan die ze vooraf vullen om het tekort dan aan te vullen. Dikwijls moeten ze hun eigen water terugkopen bij de kolonisten of de Israëlische watermaatschappij Mekorot. Drie jaar geleden kreeg het dorp toestemming om een eigen pomp te installeren, maar sindsdien is het wachten op een vergunning om ze in werking te stellen. En zo gaat het maar door.

Toch is er ook een beetje positief nieuws. De internationale boycotcampagnes (BDS – Boycot, Divestment en Sanctions) werpen hun vruchten af ("de BDS levert meer voordelen op dan heel Oslo", dixit Mohanad, een activist uit Oudja). 99% van de Palestijnse dadels gaat naar de export. Omgekeerd daalt de internationale afzet van Israëlische dadels (die voor 100% uit de kolonies komen). Kolonisten proberen nu Palestijnse boeren te overtuigen om hun dadels als Palestijns op de markt te brengen, maar die weigeren. Een illustratie dat wij consumenten over macht beschikken om de bezetter onder druk te zetten. (ps. Bij de organisatie Palestina Solidariteit kan je overigens Palestijnse dadels bestellen die voor de Gentenaars bij Vrede vzw kunnen opgehaald worden).

Jericho biedt ook toeristische alternatieven, zoals de 'mount of Temptation' of de mooie kloosters en adembenemende landschappen (zoals Wadi Quelt) zodat er een extra inkomen uit geput kan worden.

Meer informatie

www.jordanvalleysolidarity.org